

03 — Morija

Ne, nije kriv Dejan. Krive su mašine smrti.

Uspele su da svet dosegne poslednju prečku na merdevinama za pakao.

„Sestrice, znaš šta se dobije kada se beba kuva 30 minuta? Čaj od majčine dušice“.

Koliko god ignorisala trenutke Dejanove pomenosti za 90 stepeni, plaši me osećaj da nekoga može da ubije.

„Šta je crveno, sluzavo i penje se po ženskoj nozi? Nostalgčni abortus“.

Ne mogu. Izlazim iz kuće. Nije problem u vicevima. Ne, teško je kad ti se nacereni psiho unosi u lice hraneći se svakim atomom tvoje energije.

Donekle razumem. Otkad se u njegovom životu pojavila kartica „TUMOR“, nije isti. Nešto je kvrcnulo.

Jedna od najčešćih prognoza. I najbeskorisnijih. Lekare ne zanimaju magloviti nagoveštaji bolesti. Niko ne šalje pacijente svakog meseca na skener zato što je automat izbacio medicinsku dijagnozu od koje moraju umreti.

Zapravo, ako postaneš naporan, završiš na crnoj listi. Kao Dejan.

„Ivana, tačna kao sat“.

Mala, ućtiva laž, koja je prikrivala da je nestrpljivo poranio.

„Imala sam sreće sa prevozom“.

Kako da ne. Stanujem iza ćoška.

Nije mi promakao njegov šarmantni osmeh.

„Eh, pa ko je ovde imao sreće?“

Zvao se Gordon Vejl.

Upoznali smo se nekoliko dana ranije na rođendanu.

Privukla me je njegova nenametljiva upornost, pa sam pristala da se nađemo.

Brzo me je opčinio. Bio je inženjer velike rudarske kompanije i činilo se da je do svoje trideset pete obišao svako okno koje postoji.

Nije se ženio, nije imao decu. Čudno, nije se uklapalo u profil.

Najpre je vrdao izgovarajući na stalna putovanja i posvećenost poslu. Onda, izvadio je izlizanu karticu „MORIJA“.

Bio je, na neki način, puno teži slučaj od Dejanovog. Nerazumljive prognoze koje ne pripadaju ovom svetu.

Na njegovom licu, po prvi put, očitavala se potpuna nesigurnost.

Morija je jednako mučila Gordona kao i žene sa kojima je želeo da se zbliži. On je mislio da se radi o mestu čije je drevno ime danas izgubljeno. Pretpostavljao je kako mnoge Morije, zemlje, gradovi, vekovima leže zaboravljene, pa ih nesvestan obilazi na svojim putovanjima. Verovao je da će se jedna od desetina geografskih Morija pokazati kobna za njega. Možda neka sa rudnicima pod zemljom, kao kod Tolkina. Ili, baš kao u Bibliji, u brdima, sa napuštenim žrtvenim oltarom.

Takve zagonetke bilo je gotovo nemoguće sasvim rasplesti, a bez odgovora još teže pronaći neki budući smisao. Umele su to mašine smrti.

„A ti? Tvoj usud?“ Prebacivao je lopticu na mene.

Uglavnom bih kazala „SRCE“. Ali, nekoga u Gordonovoj poziciji nisam imala srca da lažem.

„Nikad nisam uradila prognozu smrti“. Toliko je bio nespreman na odgovor da nije odmah poverovao.

U poređenju sa njim, bila sam neuporedivo veća otpadnica. Sistem je na sve načine pokušavao da ukloni anomaliju i nije nas bilo toliko mnogo. Dijagnoza smrti se postavljala kao nezvaničan uslov za brak, neretko i za vezu. Najmlađi su testirani rutiski, pri polasku u školu. Rezultat se često tražio pri prijavljivanju za posao. Ako ni zbog čega, zbog toga što su sami poslodavci morali da prođu kroz testiranje, jer ljudi se teško mire sa tuđom slobodom, ako je sami nisu imali. Jedno vreme je postojao čak i rijaliti šou „Netestirani“, ali je ubrzo zamro jer produkcija nije uspevala da pronađe dovoljno pravih kandidata, dok su lažni bili prelako provaljeni.

Kao i svi muškarci kojima sam priznala, Gordon je, naravno, odmah pokušao da me nagovori da se testiram.

Ali, iz neuobičajenog razloga.

„Šta ako i tebi stoji ‘MORIJA’? Šta ako smo sudbinski povezani? Možda, kao saputnici?“

Shvatila sam da veruje da mu ja mogu doneti rešenje sa onog sveta, za nerešivu enigmu koja nije sa ovog, samo na osnovu odgovora koji meni kartica tek treba da otkrije.

„Sve je u redu Gordone. Dokazaću ti“.

Gledao me je u šoku dok sam sasvim ležerno, kao da to nisam izbegavala bukvalno celog života, išla prema najbližoj mašini smrti. Ubrzo, iglica se zabola u mene i izvukla nešto krvi, a mašina je, na osnovu onoga što je pročitala iz nekog gena u mojoj DNK, izbacila karticu, koja je, nepogledana, završila u mom novčaniku.

Gordon je želeo da vidi prognozu.

„A, ne. To ćemo kod mene. Blizu sam“. Priznala sam konačno.

Igrala sam se.

Zamišljala sam kako sam rešenje za Gordona. Njegov saputnik.

Dok je on usnama, kao u velikom poljupcu, prelazio preko čitavog mog tela. Hranila sam se saznanjem da je najzad pronašao baš mene.

Dok mi je svojim ogrubelim rukama dodirivao bedra, dok mi je nežno milovao bradavice, ovo je za mene bio onaj trenutak u kome smo Gordon i ja spojeni, kada sam ja njemu donosila smisao i nadu.

Da bi on meni već u sledećem trenu doneo samo ograničenje i očaj, kroz saznanje načina na koji ću umreti. Ali opet, sve dok je kartica nepročitana, ovo je bio jedinstveni trenutak u večnosti između očigledne laži da ću doznati i skrivene istine da nikada neću, u kome sam se mogla bezbedno predati Gordonu, a opet ne dati ni jedan delić sebe.

Jutro je.

Zamolila sam Gordona da mi donese cigarete i novčanik. Savila sam nepročitanu karticu i pustila da izgori u pepeljari.

Nije kazao ni reč. Nije našao način da shvati Moriju.
Ali je našao mene. Ženu kojoj je kartica nebitna.
Naposletku, možda mu je samo to i trebalo.

Ipak, kopkala me radoznalost:
Mora rudarskog inženjera bila je geografska.
A neko drugi? Da li bi odgonetnuo Moriju?
Da je to i moja kartica, kako je Gordon želeo, gde bih ja potražila rešenje?

Otišla sam do vrata očeve biblioteke. Medicinu sam mogla da proverim lako. Tata doktor je imao veliku enciklopedu dijagnoza nedostupnih van profesije.

Traženi odeljak neko je upadljivo obeležio.

MORIJA

Redak afektivni organski poremećaj, koju karakteriše povišeno raspoloženje blisko euforiji, neozbiljnost, radost, nagon za pravljenje morbidnih i lascivnih šala i komentara, obično bez daha.

Javlja se i kao simptom tumora frontalnog režnja mozga.

Pitala sam se koliko dugo Dejan zna.

Znala sam, čim bežiš sudba te stiže. Dejan će biti iza leđa, smaknuće nas kao deo bolesnog vica.

Ne, sudbina se može samo odložiti. Kupovina vremena.

Zato, otišla sam da spremim doručak. Za troje.

Posle ćemo na izlet. Zajedno.

Do kraja.